

وہ نامِ خودا

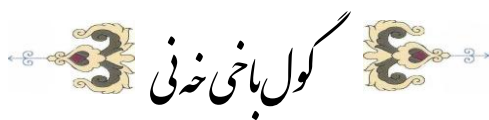
کووہ شعر لہ کی

گول باخی خنی

سہید ٹارمان حوسہینی

«ریوار»

سرشناسنامه	: حسینی، سید آرمان، ۱۳۶۶-
عنوان و نام پدیدآور	: گول‌باخی خه‌نی: کووه شعر له‌کی / سہید نارمان حوسہ‌ینی «ریوار».
مشخصات نشر	: صحنہ: سید آرمان حسینی آبیاریکی، ۱۳۹۲.
مشخصات ظاہری	: ۷۵ ص.
شابک	: ۸-۷۹-۰۴۹۸-۹۶۴-۹۷۸
وضعیت فهرست‌نویسی	: فیپا
موضوع	: شعر لکی -- قرن ۱۴
موضوع	: شعر گُردی -- قرن ۱۴
ردہ‌بندی کنگرہ	: ۱۳۹۲ ح-۵۳ / ۶۴۳ ل / PIR۳۲۸۶
ردہ‌بندی دیویی	: ۸۶۹ / ۳۱
شماره کتابشناسی ملی	: ۳۲۴۹۳۰۲

سرودہ‌ی: سید آرمان حسینی آبیاریکی (ریوار)

نوبت چاپ: اول، ۱۳۹۲

شمارگان: ۵۰۰ نسخه

قیمت: ۴۰۰۰ تومان

وہر ژہ نویس

شعر وتن وه زوان دا، شعر وتن وه زوان گیانه؛ ههر کهس وه گهرد
زوان دای وژ، مه کویه پا و گله گله که لیمه مه نیه دم. «له کی» یه کی وه
پیر گویشه ل کوردیه ک بگر کور قوین پیای وه دونیا چی، کورده.
ئسگه باوه ی کورد نیه، وه لی کورهل ههن: یه کی کورمانجه، یه کی تر
سووران، یه کی ئه ورامه، یه کی لهک، یه کی که لهوره و... ئه لبت
گشتیانه مه زانن کور باوه ی وژانن، وه یه باوته سجیل «کورد» گردنه.

وه ئی کووه شعر له کیه، گله گلی شعر وه کوردی کرمانشایش
هاتیه؛ چوی: ئالای دیدهبان، پهراو، فکر رهش، کوهنه زه خم ئتزار
و... یه کووه، شعرهل نام کیش یه دو ساله سه: ۱۳۸۹ تا ۱۳۹۱؛ سه
دی رووژنویس وه پا شعرهل نه نویسیا یه.

ی چشت تر، یه سه ک مه دل قورس و وه روی نشان، ئی ره-
سم خه ته هاوردمه؛ نه وه شیوه معیاره نه پاک کوردیه. هالی پا بیشتر
هام زوانهل لهک مه، وه گهرد ئه خهت کوردیه خوو جوور نوینه؛ سه
یه خهت نویسه چهن گامیک مه توینه ئاوانه برایه نواتر. وه ئومید
رووژیک برال و خوهل لهک، دهس بویرن رهنگین که لیمهل زوان دای
وژان، وه نام باخ زانایی بکالن.

ریوار

نام‌نیشان

په‌ره	نام شعر
۱	چراخی گیس‌ده
۲	په‌لامار
۴	عه‌نق‌ای حه‌قیقه‌ت
۵	هوجر
۷	گول‌باخی خه‌نی
۹	ئالای دیده‌بان
۱۱	فکر ره‌ش
۱۲	قارچ ئومید
۱۳	کوهنه زه‌خم ئنتزار
۱۴	په‌راو
۱۶	وه‌ار زانایی
۱۷	قرژنگ خه‌م
۱۸	باوه ژن
۱۹	زنه‌ی ۱
۲۰	زنه‌ی ۲

- ۲۱ ثايل ئابادى
- ۲۴ سەرمەشخ
- ۲۵ تەمىرە
- ۲۸ دەماخت چاخە!؟
- ۲۹ گوپ كەلىمە
- ۲۹ ئەسگە، ئسگە
- ۳۰ گورگ دوم دريژ دەكەل وە كوول
- ۳۱ هەنا
- ۳۱ روولەي ناشيرين
- ۳۲ دائى ئايلەلە ئاوە مەكولىنى
- ۳۳ ئاسمان قوورە
- ۳۳ پارك دووبل
- ۳۴ سەرسام
- ۳۵ وير پير كوردەمال
- ۳۸ گستن
- ۳۹ هاتا
- ۴۰ كەلەشیر قويلان
- ۴۱ دوى چووپى كيشا

۴۲	سهی ساله ح
۴۳	عشق
۴۴	شاروو
۴۶	دویکه ل سی
۴۷	ماو، نماو
۴۸	وهه نسک واری
۵۰	ریوار
۵۱	هه نای نویر
۵۳	سیف سویر
۵۴	بال وه شان بکه
۵۵	ئابادی و شه هر
۵۶	سه رمای وهار
۵۸	کووچ ئاساره
۵۹	هه قاق
۶۱	دا
۶۲	گاواره ی زه رده گل
۶۳	مه لویچک چاره
۶۴	پاوه چ هووره، کزه ی موور

۶۵

په پوو

۶۶

باخه وان

۶۸

دارِ شعر

«چراخی گیس ده»

ئه گهر ده سیت وه شان خوهر نمهره سی

چراخی گیس ده!

وه نویر مایه سوو

ئاو رووشن،

ئاو لیخن!

چراخی گیس ده

ئه گهر تینیتته!

«په لامار»

رووشنی رووژگارِ تارمه

مزگانی ویرِ وه یه ک شیویا!

خوو سیر که:

نگات ناو

په لامارم کیه!؟

شاوارِ گیست

رووشن تر وه خوهره لاتِ گِلا ره مه

بالات

قامه تِ سهول چه مان

ئاسمانِ چه مه لت

زلالتر وه که یینی زینمه.

بخهن

بخهن هوره تاو وه نِسار مه عنا بکه

گول باخی خه نی

هاتیت

زنه ی سهرد سیررم ئاو کیرد

وهار هاته دی

کهینی کهینی

ئهسر خوهشی گیانه مه گری و

دهسه لهت نویر به شه مه کهن!

رووشنایی رووژگار تارمه

خوهش هاتین!

«عہ نقای حہ قیقہت»

سہولِ فکرمِ ئایلی کہ

تویله زہرینہ، عہ نقای حہ قیقہت

ہہر چی بیشتر ہہلگہ می بگری

دویرتر،

دویرتر،

دویرترہ ماوا!

گول باخی خه‌نی

«هوجر»

* وه یاد ئایلی وه پا کوی هوجر

هه‌ی هوجر!

ئاسمانِ قدمه‌ت

به‌رزتر ئه‌ژ بیستوینه.

هه‌ژیر برین‌دار وه دامانت

سالیان سال خواهش نشینه.

کاروانسرای چوول ئسگه‌ت سیر نه‌که،

«وزمه‌ل» باخِ عرفانت

مه‌ره‌م داخن

داخ «چالاو»، «بان ره‌نگین»، «تورکینه».

وه «سیره‌که»‌ی وه ناز که‌تیت سیر که:

یه «کاوسه»

ریوار

یه «ره شی به گ»

یه «کویره»

یه «سولتانی»

یه هوو هووی ساز ته میره

یه دهنگ به زم حه قانی!

تو وه کامین دووده،

کامین ریوار،

کامین شه هسوار

ثامین دوات وت؟!

هه نای سووزِ دلم

گهر هه ناسه ت

زویخ نووشِ زامِ سویرِ وهرین تر نه ژ ناز نامته!

وه کیت قه سه م به م

یه د به یزات بووشی:

ئاساره ی به ختت

گول باخی خه نی

وه کام بهرگِ زهرین،
وه کام ناگردان جامِ وهرین،
وه کام خه مخانه‌ی بی ریا،
هاته دونیا!

هانا شه سوارِ بهردپوشِ ناسمان دووس
لویزه خه نی که!

* ئه را سووگ ناقام

«گول باخی خه نی»

قوین بی
لیسکِ هه ناسی
رووشن تر ئه ژ خوه ره هلات!
وه ناسمان بی ناساره م
خوه ر بی
هه یهات،
هه یهات،

هه یهات!

گول باخی خه نی

عشق،

ئامین وت!

که یینی نویر بی

رووژه رووژ

هوشک،

هوشک،

هوشک ترا بی!

خودا مه زانی

گیلی تر

وه کام که یینی،

وه کام خوه ره هلات

بال وه شان بکی!

«ئالای دیده بان»

له کاروان شعر و مووسیقی
گه‌ردِ ئحساس هه‌لسیا
که‌لیمه له پیش هه‌یاهوو که‌ید
خیال جلو‌داره‌ن!

ئه‌توای بچن
بچن له بان «په‌راو» واته
په‌راو ئومید
په‌راو کورده‌واری و رزگاری
به‌لکه‌م ئالای غوروور
بنیشد له جاگه‌ی رووژگارانِ وه‌رین!
ئالای کِ ئویشد:

من یادگار «حافز کوردی زوانم»
په‌ریشانی «شامیم» مه

يادمانم

يادمانِ گه وره پيایِ نه زهلم

دهنگِ «بهزاد»م

بهزادِ غه زهلم!

- ناخي کيشيد -

کووره چي؟

کووره چي فهرر و شکووهم؟

مهر نييم من يادگارِ گيوِ گووده رز!

جارِ کاوه

زوورِ قارهن

ره خشِ رووسه م چي وه کوو؟

مهر نييم من به رزي بالاي شاه فلامه رز!

سيسه رم مه،

يادگارِ په هله وانِ بي سه رم مه!

شارِ مادم،

گول باخی خه‌نی

قرمه‌سینم،

خوره‌هه‌لاتِ بیستوینم،

نه‌عه‌ی فرهادم نییه!

ئیسه ئالای دیده‌بانم

فکر و زکرم،

یاد و ویرم هه‌ر یه‌سه:

مه پاسبانِ کوردِ گوردِ کرماشانم!

«فکر ره‌ش»

کر میتِ غه‌زه‌وت

خه‌رمانِ ویرم پاک سوزان

توفته‌ی خاترات

دهس وه ملِ باد کرد!

به‌د وه حالِم

ساته سات

فکر رهش

تهق

تهق

دهر کوتیدا!

«قارچ ئومید»

ئهورهیل دوواره سوارهن،

ئاسمان دهس کِرد له زاری،

قرموقاله و باوگهروو،

ههرهشه ئه رای دیشته و دهر!

ئاخر له دهس ئه و سوار،

شهلاق بهرق ناجووره!

بهلام دلم ها له جووش

چوین له ئاواي رزگاری

قارچ ئومید هاته دی!

«کوهنه زه خم ئنتزار»

ئارام نه‌مه‌ن

سه‌ورم بیه عه‌نقای خیال

هایده کووره شاه‌نشین بی زه‌وال؟!

بال گیرد خیال

چوو له پشت قاف هزار

هزار ئومید چیه

هه‌نت نیه‌ن دیار.

هه‌ر وه‌خت مه‌نوورم

وه زه‌مان سه‌ردِ سررِ نامراد

تیده یادم

بیقه‌رارم

بیقه‌رار!

مه‌ر شاه‌باز به‌خت سه‌وزِ باخِ دل

په‌ر بکیشد

ساق کید ئی

کوهنه زه خم ئتزار!

«پهراو»

س گل کویه چری:

- کورم

دوتم

ئاسمان کاوه

زه مین پر له مهردمانِ ناحساوه

مه ر نیه زانی گری بهیت

گیا له بان گیا

تا مرادت بوو رهوا

تا دی له نوا چاوت نیای

ئاخ و داخ دالک شاه و گدا

دالک ئهرا منالِ خوهی جه رگی که واوه!

- برام

خوه یشکم

تا که ی مه نووری؟

چاوه یلت کانیه؟

ئه و چشتی ک له و یرت چیه

ناوی زندگانیه!

تو بنوور وهی به دبه ختیه

چشتی له یاد نییه

میم و سین و لام

بیلا بویشم:

مسه لمانیه!

ئه را رزای خودا هویچ نوه یشیم بیشتر سوواوه!

- زه مان

زه مین

ئیوه چه تانه؟!

بنوورن وهی حالِ زارم
ئه‌را گشت کهس
من په‌ژارم
یارِ وه‌رین چی له ده‌سم
بیستوینِ دل‌فگارم
ئیسه زانستین:

وه ناز کهفتی ناز ناوی من «په‌راوه»!

«وه‌ار زانایی»

تا بیه هه‌ر یه بیه
باخِ زانستن
وه ده‌س خه‌زانِ جه‌هل
رووژگارِ سه‌خت سیه
مه‌ر کرد و کره‌م وه‌ار زانایی!

«قرژنگ خه‌م»

قرژنگِ خه‌م

داسه ره‌گ شادیم

چاره چه‌رمی پووش

وه سیاه‌چادر عه‌لیک وت و

ره‌نگِ ره‌ش زه‌رده‌را بی!

قیرره‌ی خه‌م

گِلا وه قژ دارِ چاره‌م نه‌یشت!

بلا پا سایه بان گلا

ئی خش‌خشه

شاعرانه نیه!

«باوه ژن»

باوه ژنیک

ئەرا ئایله لهش و لویت

دنان ریچه مه کرد

وه نیشمان سی

حه میر چه رمی ولای

نان کرد

نان کرد

نان کرد

ئاخری وه ته نویر وژ

مه ن مه ن کوتینک خلاتی کردن!

«زنه ی ۱»

کشت و کال

چان کِردنه

زنه ی

حرس و جووش

ههر

یه سه:

ئاخر

دره و

خه رمانیش

کیشه

«زنه‌ی ۲» * وه یاد په‌ژاره‌ل له‌کستان

زنه‌ی ئایلی نیه وه مه‌دره‌سه هاتوی!

زنه‌ی ده‌سه‌ل پاسرکیا باخه‌وانی که،

باخی شارووه.

زنه‌ی چه‌مه‌ل بی سوو پیره‌ژنی که

یاد ئایلی کول وه یاد چیه!

زنه‌ی

بادباده‌ک ئه‌را یه‌تیم یه‌سیره‌ل کویچه باخه‌له.

زنه‌ی کوته‌نانی که

سه‌گه‌ل ئابادی ئه‌رای گیان نیرن.

زنه‌ی هوپچ نیه

غیر ژه‌ ده‌م و دوی باوه‌پیره‌ی نان

به‌خت ئی ئایله‌له

سیی کرد به‌س کیشا.

زنه‌ی خریانک بی فه‌رجامی که.

«ئایل ئابادی»

ئایل ئابادیم
فکرم چوار فه رسه خ ئه لاتر نوی،
شاه نشین فکرم چه رخ و تووپی بی!
زه ره مشتته کی، کام مشتم پویچه
دو مشتم ئاباد، دنیا هه ر هویچه
ئاگر گرد گیانم
هز گرد دوی وه روی سوزیا سوخانم
ئه را په ژاری
که وش و جویراوم
کافشین نیاشتی
کراس ناباوم.

- که وشه چه فت و چل پیره ساله که م
یادی وه خیر بوو جوانی ئه سگه ت
ژان و ژوو گیانت

ئاگر نیاپه وه چوول ماله کهم!
هه‌ی دووس کوی و دیشت
بیلا سه‌ر خه‌رمان
مه هاهمه هوولت
خووشه‌چینی دور خه‌رمانهل کِ هه‌س
دامان وه دامان یا گهر مشت وه مشت!

- کراس! من و تو هام قه‌تاریمن
ئیمه‌یش یِ خودای بان‌سه‌ر دریمن
وه بان زامت مه‌ره‌م نریاپه؟!
کراس بیچاره‌ی دریای بی که‌سم،
عه‌زیزگرامی چه‌ن جات دریاپه؟!
یادی وه خیر بوو
خلات نوو بین
خلات شوانی هه‌م باخه‌وانی
-دویره ئسگه بوو- نوی گرانی!

- جویراو بیچاره‌ی چل چه‌م چل تیکه

چه دینه

شایه‌د

یِ رووژی ئیمه‌یش شادی به‌شمان بوو.

ئیمه‌ نویمن شادی به‌ش کریا؟

کور خاس هات و مال دونیا بریا؟!

یه گشت درووه، نامیدی گه‌نه

جوور جه‌سه‌ت بکه‌ سه‌د زه‌رده‌خه‌نه.

خودات وه دل بوو

خودای فه‌ریاره‌س بان سه‌ر هه‌سی

شای والامه‌کان رووژی‌ده‌ر هه‌سی

ئاخری وه داد ئیمه‌یش مه‌ره‌سی!

«سہ رمہ شیخ»

تینی کہ لیمہن

لویہل پر ژہ حہ سرہت

پر ژہ ہوشکیِ ہورم!

ٹسگہ یش وہ قراوی دوزریا

لافاو نازادی

مہ چکی وہ لویہل ہوشکیا!

.
. .
. .

سہ بزبان

ٹایہی فہ تح

وہ چارہ سہر پا وساینِ لافاو وہ شانہلہ

ٹہرا قہیر زانستن لالہ

سہر مہ شیخ خووی کہ!

«ته میره»

بژهن

بژهن هه ی ریشه ی جهرگِ باخِ رموز

وهخت په نجه ره ژانِ گیسته

په رده په رده باژه دیشته

بی لا بی لا په رده وه روی ته ندیسته:

بژهن سه رمه سم بکه،

هو یچ ک نیم، مه سم بکه

بژهن هزده ئی بارِ عه قل

م که س ک نیم، که سم بکه.

باژه چووی سو خانمه

تو باره جووش سیروانمه

چه مه ریته ئی باخِ دل

ریوار

بِچِن، بِچِن، هه ره سم بکه.

وه نیشمانِ شاه نشین

زام چه نگت مه نهوو ژه نه

مه قام یاری سازته

ههی دووس، دووس ده مسازته

شاه شاهانِ منی:

شیرِ زهردِ پای سهههن!

حکمهتِ ئشراقِ قه دیم

هورم نه نه لحه قِ حه لاج

شاهوو وه حه قِ حه قِ بسووز

مووشنِ کِ ئیمانِ منی:

شیرِ زهردِ پای سهههن!

بژهن

ریوارِ دورانِ تونین

گول باخی خه نی

چه بیک وه عرفان تونین

«یافته کو» یارته

«هه مچه زهرین» دل دارته

سازِ «بلووران» تونین.

سه ههن،

«دو روو»

یا دالاهوو

فهرقی نیه

وه حهق تو په یوه سم بکه.

بژهن

بژهن

ته میره بژهن!

«دهماخت چاخه؟!»

شيوه

که متاری هات

تِلان،

نیلووفه رِ باخم؛

کوشان،

نویرِ چراخم؛

رمان،

کولایِ ئومیدم.

ئسگه ههر تو بووش:

دهماخت چاخه?!»

«گوپِ که لیمه»

گل ئاخِر و تم:

نه مه، نه تو

ئه سر که ته بان گوپِ که لیمه

سا چه م هاشته وار:

وه بی تو ریوارِ نِمه مه کیشم!

«ئه سگه، ئسگه»

ئه سگه

یه کی بی، یه کی نوی؟

ئسگه

گشت ههن، یه کی نییه!

«گورگ دوم دریژ ده کهل وه کوول»

هزگرد ئاواى پر وه رووشنى ئاو،

هزگرد سیرِ ئاساره کِردن،

مانگه شو وه نام مالِ گهرم بردن،

نه قل مه لک مه مِی، مه لک جه مشیر

که لیمه جاین،

که لیمه هاوردن.

تیتان

میتان

کلاو شهش پهروو

گول واردن،

گورگ دوم دریژ ده کهل وه کوول

هات و

وه ویر ئایلهل بال گِردن!

«هه‌نا»

هه‌نام بی ده‌نگیه.

نییه؟!

بی ده‌نگیه هه‌نام!

«رووله‌ی ناشیرین»

رووله‌ی ناشیرین

ته‌ل وِت، ده‌سه روی دای هِز دا.

دای وِت:

پیر بوین رووله،

ئایلت شیرین بوو!

«دا ئى ئايىله له ئاوه مه كولى نى»

مانگ گير يايه

ئايىل نمه خه نى

باجه به سىايه

شال دوره كى وه دوره

دهم ئايىل هوشكه

دا ئه را عيد هويچ نمه سه نى!

ئه را گهرمى كوانك،

ئه را نام مهردم

دا ئى ئايىله له

ئاوه مه كولى نى

ئاوه مه كولى نى!

«ئاسمان قووره»

ئاسمان قووره!

شه‌لاق ناژ

خوهر هه‌میشه وه پشت ئویر نمه‌مینی!

ههر قووره بکه‌ین

فکر کهم کافی بوو!

«پارک دووبل»

دلم یه‌لدایی ره‌ش و دریژه

خه‌م وه بانِ خه‌م

بیه‌کارساتی

دووبل پارکه مه‌که‌ن.

«سه‌رسام»

خیوان دریژتر وه خیالم نیه
وه هاتن چینِ ریوارِ فکر
سه‌نگ‌فهرشِ مه‌غزم
سه‌رسامِ گرد.

فکره‌ل هاتن

بووق

بووق

بووق

هه‌ی بسه‌لمانه‌ل

جامی وه گولاو خِلاتم بکه‌ن.

«ویر پیر کورده‌مال»

* پیشکەش وه به‌رزی نام «نالی»

نازنامت

دهم وه ده‌م مه‌خه‌نی

وه شاره‌زوور تا ئه‌له‌شته‌ر

وه خوره‌هلالت تا خوهر ئاوا

باجه مه‌سه‌نی!

ئ‌حساس شعرت سويز بی

داری به‌رز بیه پا

گیان گ‌رد وه هه‌وای خیال

که‌لیمه که‌لیمه‌ت مه‌ده‌می!

وه په‌نجه‌ی شوور سازِ غه‌زه‌لت

ریوار

بالامو واته

بی قه راره

شاهوو گورانی چرِ نالای شعرته

هالی پا

په راو وه ته میره ی «سه ی یاقوو» مه سه:

«هه ر چهن کِ روو تم

وه خودا عاشقِ روو تم».

هه ی ویر پیرِ کورده مال!

تو وه کامین ناوا هاتینه دی

کِ سیروان تا سه یمره

ویریان

چک

چک

وه ده ریای واته ت

په یوه سه!

گول باخی خه‌نی

وه ئاسمانِ خیال
شه‌هسوارِ غه‌زه‌لی
ئه‌ر ئویر چادر نه‌کیشِ
ناز نامت وه زه‌رده نمه‌چوو نالی!

نالی تو بووش:
وه کام روو سیر ئاوین
کِ ده‌م شیرینِ ئحساس
گولاو به‌شه مه‌کی!؟

نالی
تویله‌زه‌رینه‌و شعرت
برا نوون، وه یه‌ک گیان نیرن!

په‌پوو ریوارِ باشووره
ئاوا وه ئاوا
داوِلت وه کوی ئاسمان‌سه‌رِ هووره

ریوار

وہ بہرزی نامِ تہ میرہ
نیشته جایہ.

بووی شعرت
عہ تر کِ ہو چیچ
وہ نیشمانِ کوردہ مال
بہرہ زایہ!

«گستن»

گستن یہ سہ:
لہ کی، میتیم
کہ لہوری، توام
فہ یلی، خوازم

ہہر سیک رویتن، تا مہ پویتم!

«هاتا»

هاتا

ئایل وه دهس په‌تی هاتا

هاتا

ژن ره‌نگ زه‌رد وه لا هامسا، هاتا

هاتا

شه‌رمه‌نده ئایل و ژن بی پیا، هاتا.

یه مالی که حه‌رام وه دوده‌ری نه‌خه‌نیه،

هه‌رچه‌ن ئیمان دیری ماوه‌گری،

مایه دِشت!

«کهله شیر قویلان»

کهله شیر قویلان
پیاوہ تی ہزگرد سہری چہرخان،
ہالی پا
پیایک وہ خاو ہز نہ گردیہ.

کهله شیر قویلان، قویلان
پیاوہ تی ہزگرد سہری چہرخان،
پیا ی ک وژ بی خاو
خاو وہ چہمہ لی چویہ مہرہ می!
کهله شیر قویلان، قویلان، قویلان...
دہنگِ گیریا
کہ سیش وہ خاو ہز نہ گردا!

«دوی چووپی کیشا»

ناخوه‌شیک چه‌مه‌ری سووسوی نویر
ئاگری گیس دا.

دوی کرد

دوی کرد

بلیزه‌ی ئاگر ناخوه‌ش گرده‌ وهر

خوه‌شی دا ده‌مه‌را

دوی چووپی کیشا!

«سهی ساله ح»

هاهههه

ثاینه چه م نووقان

داره ل وه نوا پات وسان

مورید که لیمه که لیمه شعرتن.

باده نووشانه بالای شعرت

بووی عشق وه خانقای نگات ده می

خشت وه سوکر سه جده برد!

مه نته شات خه نی

که شکوولت وه تیر فرووشه ل سویز بی

ماید هشت سینه گرد:

سهی ساله ح کور منه!

«عشق»

یه منم:

وه نام خه‌ته‌لِ چه‌رمی کتاو

شوونم گوم بی

په‌ره‌ی نه‌وه‌ل؟

په‌ره‌ی ئاخِر؟

نه یه کتاوه گِشت ده‌س چلیاره!

نویسریامه وه زوانِ ئایل

وه تور نویر ئیسپاگریامه

یه منم

وه مه دویره چراخِ فکر

کِری‌ها دویرِم

وه دل قه‌سی وه چه‌م بریامه

یه منم:

عشق.

«شاروو»

وه چهن سال چكه چك عه ره خ
توئل بهرز بی، مل گِرد و قهه د كیشا
به ر گِرد و
رهنگ كه ته روی باخه وان

.
.
.

ئاسمان قووران

تِگِر شمشیر كیشا

به ر باخ سه ر بریا

.
.
.

چهن گله سیف

چهن گله گرده كان

دهس هاشتنه مل یهك

گول باخی خه‌نی

هه‌م که‌م تا کو‌تی

ره‌نگ که‌ته روی باخه‌وان

.
. .
.

هامسا کاسامسا شیکان

چاو که‌ت:

ئه‌را گوورگه له‌م بین

ثایل، ژن، پیا

ر

ه

م

ی

ن

باخ په‌ر ئابادی شاروو بی

باخه‌وان دِخ کرد!

«دویکهل سی»

کراسِ کاوِ ئاسمان
وه کارخانهی تهَمِ تارِ مالِ رَمین
دیویکهلِ سی
بهشِ بردِ و چهَمِ نیا یه ک!

مهرِ وهره عید
حه مامِ رفت
نه خشِ پیسِ لا بی
تا گولِ زهرده وه باخِ ئاسمانِ بخره نی.

ههمِ دویکهلِ ههس
ههمِ چرکِ تهل، دنانِ ریچه مه کی
عیدِ گِ رووژی کِ چووپی کیشِ نیه

گول باخی خه نی

جا کارخانه می نام زویق

چهن گام کی نه

چهن فهرسه خ...

نه

هر کارخانه لازم نیه!

«ماو، نماو»

زنه ی ئیمه مهنیه سه نام دو که لیمه

ماو

نماو

ماو

نماو

ماو

نماو

ئاز نیه قیمان چهن که لیمه تر بجایم،

دهس باژیمه را مانگ،
گام قوین تر هیزده یمن،
چهن گله په یکول لا به یمن،
گامالکی گامالکی
چه نگله نماو، ماو که یمن.

«وهرنسک واری»

چشت فرووش جار کیشنا:

«دِرم، دِرم، ههر چی بووشین دِرم»

دروو دا

قیری نیاشتی فرووت!

ٹایلیک باوهر کرد

وه هوپیچه مه ژیم

ورسیمه

گول باخی خه نی

تن خودا عه موو...

چشت فرووش مه سگی مه ن

ملچی دا

بچوو مه وژ موختاجم

دروو بلاچه دا

ئاسمان قووران

وه ره نسک واری

ئایل سیر بی!

«ریوار»

ریوارم

ته نیام

ری دِکِ درِیژی چه مه ریمه

پهل پهل بی ریهل ویرم

هالی پا

مه پام کام پهل په نام منه

وه کام پهل نه رام چراخی گیسه

کام پهل، وه مل گولووم ئاو پیل به سانه

وه کام پهل په پوو و قلا یه کیکن

کام پهل وه داره مووشن گیا

وه کام پهل، بلای ها قی گلای زهر د پاییز!

مه پام

ریوارم

ته نیام...

«هه‌نای نویر»

* ئه‌را شاه‌باز پر وه نویرِ بالاوه‌ن

نویرانی تر وه چه؟

نه، وژ پاک نویر بی!

بالای زاتش

وه خه‌لاتِ کهس نه‌چه‌می

ئه‌را ناز نام وژ

وه سوورِ کهس نه‌ده‌می.

بیداده‌مه

ئه‌ر زه‌مین ئه‌مانه‌ت دار نوی،

ئه‌را ئاسمانِ خوینِ گِری نه‌کرد

لافاو سویرِ عشق

به‌رچنِ دامِ چه‌غهل وا وه ده‌س!

ریوار

نویر بی

وه خوهر خه‌وهر داشت.

هاوهرمه

کِ هه‌نای نویر

وه بله‌نگوو

وه قال و قوی

مکوشیری!

مه‌گوو ئه‌سگه

جار ئه‌سگه‌مه:

نویر بیه مهمانِ خوهر

ئای‌ی

کِ وه قالوو به‌لا، به‌لا به‌شی بی.

« سیف سویر »

یه وارانی باخه‌وان

وه نام وه‌ریانِ پر وه‌ ئاو

دریژ کیشا،

خاوِ راحه‌تی وه‌ گیانِ خیری!

ئمسال ئی باخه

سیه‌قه‌ سه‌ر خوینِ باخه‌وان

سیفه‌لی سویره!

«بال وه شان بکه»

شه هسوارِ ناسمان

ئه را گوه ریاینه؟

فراخی ناسمان تاو نویرت نیاشت،

ئه را تووریاینه؟!

وه پشتِ ئویرِ هزار

بال وه شان بکه

رووشن که چه مهل به سریا وه نویر

ره حمی وه ژار و بسه لمان بکه

بال وه شان بکه

بال وه شان بکه!

«ئابادی و شه‌هر»

ئابادی یا شه‌هر

ئابادی شه‌فه‌ق مه‌ره مه‌واری

سویری یه‌واره‌یش ناخوه‌ش نیه

داله‌گیژان ئابادی ساتی‌که

ئابادی گیا مه‌سمووم نیه

نان بره‌که‌ت دیری

سه‌گ ها ویر ریه‌ن

شوان ها ویر هه‌ردکیان

باوهر که ئابادی، قلا‌ی شووم نیه.

ئابادی گیال ویل

گیان وه ده‌س ویژارکه‌ر نیرن

ئابادی موود نیه وژ حاشا بکه‌ن

کولای دروو به‌ر پا بکه‌ن!

هاوار نایل، جیره‌ی سیسهرک
قووره‌ی گا، سهرسه‌ر خهر
وه ئابادی زلاله
وه‌لی شه‌هر...
مه‌علووم نیه!

ئه‌لبه‌ت شه‌هر
به‌حسی جیا‌یه!

«سه‌رمای وه‌ار»

سووز سه‌ردِ سرِ سه‌رما
وه وه‌اریش مه‌قرچینی
ئه‌سر وه بان ویرسویرِ گول
وه دور له‌رساقِ په‌رچینِ دل
تا وه‌خت سلامِ کِردن وه‌ خوهر

گول باخی خه‌نی

تووژه مویره‌سی.

تا خوهر نه‌ده‌می

غومچه نمه‌خه‌نی

وه زوورِ لَوِ جِمانن وه نام لاکِ وژ

ناکام

وه پهره پهره که‌فهن سویر

سه‌جلده مویری و

سا مه‌گری سه‌ری وه بان زرانی

تون تون وه‌ره‌نسک و...

تا خوهر نه‌ده‌می

قراوی ته‌نیا مهمانِ باخِ دله

هه‌ره‌شه می،

مه‌لویلینی!

«کوچ ئاساره»

* وه یاد مهرحووم عهلی دهشتبان

ئاساره بال گرد

ماچ کرد ئی نیشتمان سهرد سِرر

خه نی

خه نی

سا بال هاشت و وت:

«دهرویشیمانان!»

«هه‌فاق»

هه‌ی ته‌ک دارِ هه‌فاقِ سه‌رپا و سه‌ریا وه‌ ناز
گله‌گله‌ خاترا تم گری دامه‌ وه‌ گه‌رد
به‌رزی بالای نام تو.

هالی عه‌تر ده‌مت
گول‌اوه‌ مه‌رشینی وه‌ نام جوو گیان
وه‌خت خاو وه‌ روی زرانی هو‌جر
سا مه‌گرین وه‌ لاوه‌لاوه‌ پیر دای وه‌ نازکه‌تیت.

چه‌ن گایار وه‌ لات ره‌د بین و تو مه‌نین!
چه‌ن پیای ک نامیان له‌رزه‌ ماشته‌ گیان په‌راو؟!
تو ره‌نجیاینه‌ وه‌ کاویژ نه‌زان؟

تو ئه‌را چه‌ن سیکه‌رک،
چه‌ن مه‌ل وه‌ تیر عه‌زازیل کوشیریا

ریوار

مه‌رسیه‌ت وت،

ئه‌سر وارین،

هق‌هقت بی

هه‌ی هه‌قاق!؟

وه‌ختی جفتِ کوینه‌سالت

هه‌نا هه‌نای بی،

ئه‌سره مه‌رشان وه ژیر ته‌وه‌ر کول

تا ئاگر جه‌هل وا بوو وه پات،

ئاسمانیش هاته یه‌ک و تو

مات مه‌نین

زوانِ حالتِ بال گرد و چی.

هه‌ی هه‌قاق!

وه چک‌چک ئاو مال‌بازی ئایله‌ل

وه چک‌چک کویزه‌ی ریوار نیاشتی

بژی

بمیں

کِ دلِ خوہشی ہو جر ہہر سو
قامہتِ بالای تونہ.

«دا»

*نہرا رووشنایی چہمہلم، دا

مہشکہ کِ ژہنی

دام وہ تہنویر

عشق ہاوردیر!

مہشکہ بژہن:

یہ دالکھی لہکہ

دہسہل پاسرکیای

وہ رپِ مہشکہ

نُشراقِ «یحییٰ»

ہہنا ہہناسی!

ثایلِ عرفان

کولپیچکِ کریا

مچریا ئایلهل:

لاوه لاوه‌ی دام دونیای مه‌عناسی!

«گاواره‌ی زهرده‌گل»

ژه نوو

مارِ ته‌لِ زنه‌ی

پووس هاشت و وه لانه‌ی چِرک

میل کیشا وه چه‌م خاتراتِ نویر.

مار

هزار پووسِ سی، چنی وه بان یه‌ک و

وه که‌ینی زهرده‌گل پا نه‌نیا

زه رده گل

مار سی وه گاواره وژ

نمه چری!

«مه لویچک چاره»

مه لویچک چاره م

بیمه قلاوا

تیر که مان سویر ناکه س فکر بلا.

وه قژئی داره ناو

دو دارتر

خوینم جوور که یینی سهر چووپی کیشه!

«پاوهچ هووره، کزهى موور»

کويچهل ویر مه بومبه سن
ویر تو چوار ری پر وه هه ناسه.
مه سویت کوور مالری پشت ئاباڊیم
تو کلان شه هرین، قه تار وه ولک
وه تهرز تازه.

ئاسمان هین تونه
بهش منیش په نه میا ئویر رهش تانزی رهوش؛
تو پاوهچ هوورته خلات بی
مه کزهى موور وه سوخان رهسی
ک خودا داسه بن، وه زویخ
چک چک ئاو بوو
بقرچی زام ژه نوو
وه بی نه ندازه.

گول باخی خه نی

«په پوو»

په پوو په رری

چی...

چی...

چی...

گول نوی

وه کهینی هوشک رهد بی

ده سبی ئه را باخ سوزریا هزدا

ئاخی کیشا

.

.

.

په پوو کهت

دخ کرد!

«باخهوان»

دهسه لی وه شوون یه ک

وه تونه مه چریان:

بعجوم.

باخهوان بی

-کارگه ریش مه چریانی -

وه ختی گوراو له نگه ر هاشته دهس

وه ختی نه فهس چه مری ژه نی

وه ختی شه فقه وه رویت خه نی

یه وار هیش خلالت کی، مه نی نوین

ئه سگه رزگارین!

وه ختی ئاز نه مه ن ئه را باخهوان

ئه قره ک

گول باخی خه نی

دلی نه کیشی نان،

ئه سگه:

وه تو حه ره کهت

وه خودا بره کهت

خوهش خوهش

ئه را پیای رووژ مز

ماوه گری!

«دارِ شعر»

مووشن:

دارِ شعرت سویز نیه
ئومید وه قژ ئی داره گول نه کردیه
دارِ بی بهر سزای وه ژیر تهوهر مردنه!

برام

خوه کهم

ئاو کِ وه دار نه ره سیی
گیان کِ وه قی ریشه ناو
گِلا وه نوتفه سه ر بریا
بهر ئومید وه کامین شاخه دهس ته کانه می؟!

دارِ شعرم سویز بوو

مه خوینی دارم!